

ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

научно–фентастична љубавна прича

Наташа Михајловић

CEMC

НАТАША МИХАЈЛОВИЋ

ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

НАУЧНО ФАНТАСТИЧНА ЉУБАВНА ПРИЧА

КОЛОНАДА
Алманах уметничког стваралаштва

Едиција
ИСИЈАВАЊА
Књиџа I.

Главни уредник
Марија Шкорнички

Насловна страница
Милован Андрић, ИГРА, 2015.

НАТАША МИХАЈЛОВИЋ

ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

НАУЧНО ФАНТАСТИЧНА ЉУБАВНА ПРИЧА

Београд, 2016.

Драги читаоче,

Хвала ћи што држиш ову књигу у руци, *хвала* што читаш ове редове, јер самим тим што је ова књига изазвала твоју пажњу, она је престала бити само предмет, твојим читањем и отварањем она постаје књига. „Без читања она не постоји“ – рекао је француски есеиста Морис Бланшо, анализирајући сусрет књиге и читаоца.

Овом књигом, Колонада, Алманах уметничког стваралаштва радника, који објављује Синдикат Електромреже Србије, отпочиње своју едицију **Исијавања**, тежњом да као и досад обогаћује и проширује видокруг, како стваралаца, тако и читалаца...

Сама реч „исијавање“ пореди се са сунцем, које непрестано исијава светлост, и тиме ништа не губи, а пут исијавања подразумева и усавршавање и напредовање. Том симболиком повезујемо стваралаштво људи – радника различитог слоја, професије, друштвеног порекла, занимања, образовања, темперамента, карактера, схватања, расположења...али ипак повезаних, јер без обзира на прво поменуте разлике, сви су они сродници. Сви они раде и стварају, стичу и шире своје карактерне црте, откривају мисли и намере, сликајући, пишући, једном речју реализују своје уметничке замисли, јер мисаоно иду испред, својим стваралаштвом подстичу и друштвени развитак. После својих радних, породичних и

других обавеза из неке унутрашње потребе, они исијавају без обзира да ли ће бити схваћени или доживљени онако како су замислили.

Најбитније је да отпочиње преображај под дејством читаочеве свести, да отпочиње узајамно деловање. Процес иде много даље ако дело прошири моралне и васпитне ефекте на читаоца.

Стињи до циља...

Да би се комплетно разумела ова Наташина, како она каже: научно-фантастична љубавна прича, поред студиозног ишчитавања њене приче, улажења у саму бит – *шића је њисац хићео да каже*, мора се простудирати и Википедија, Google, помало и психоанализа и психотерапија уопште... Тако се стиже до увида да је Наташа, свесно или несвесно, послужила као канал комуникације предсвесног и несвесног са измаштаним, и служећи се јаким осећањем уношења и уосећавања ушла у процес идентификације са актерима своје приче. Њен таленат *Агадишације*, доста занимљиво је повео у свет ове приче, а самим тим и до трке коју она назива *Агадиша*.

Позабавићу се мало и тумачењима ради бољег схватања поенте овог научно-фантастичног путописа... Адаптација је прилагођавање средини – околини. Сваки организам је у динамичном односу са својом околином тежећи да се одржи у животу, чак и у промењивим животним околностима... Из тога проистиче да је *Агадиша* место ослобађања и прилагођавања, место где организам мења околину, прилагођава је и преуређује тежећи већим стандардима, вишим значењима прилагођености и прилагодљивости. Организам се урођено бори да повећава изгледе за преживљавање и остављање потомства, за пружање помоћи у свом окружењу, за ширење саосећања, емпатије, симпатије и улажење у комплетан процес непосредног уживљавања у емоционална стања, у саму доживље-

ност и проживљеност страха, бола... и наравно, најузвиšеније осећање у универзуму – осећање љубави.

Стога, постаје схватљвије што је толико велики изазов баш „*Али у месецу*”...

Али, сад се треба позабавити са *Али*, јер све има и *За и Проштав*, и кретање у правом смеру, кретање уназад и стајање у месту.

Мислим, да је баш то *ситајање у месецу*, било основни мото и покретач Наташиног приповедања, јер це-ло подручје Балкана постало је подложно разним врстама овисности а посебан осврт се ставља на овисност о интернету због сукоба током деведесетих, те тешке социоекономске ситуације. Неко је рекао: „болест зависности је бег од реалности, односно што је реални свет стреснији, то је виртуелни свет дражи.” Највише времена се проводи на друштвеним мрежама, па се тако чују коментари професора који су приметили да су ћаци и студенти „одсутни” током наставе и не обраћају пуно пажње на предмет... Нормално да је материја коју професори предају мање интересантна и захтева ангажовање целокупног ума, али је осећај „да ће нешто битно пропустити на мрежи” управо јачи. По речима једне ученице: „Осећала бих се анксиозно уколико бих један дан пропустила... стога стално зурим у компјутер/таблет/ајфон.”

Тако се избегавају кућне, радне, школске, породичне и друге обавезе. Велики део људске популације *стоји у месецу*. А решење се само намеће, одговор је у покрету. Треба начинити покрет сједињења са природом, неко спортом, неко шетњом, неко јогом, занимљивом књигом... битно је покушати одвојити се од дигиталног, поглед усмерити у небо, птице, природу, слушати пријатеља, угледати близске особе... а у процесу одвикавања многи се још не могу у потпуности искључити, али бар могу смањити...

Ко крене на пут, има шансе и да стигне, а најмање је битно ко је први на циљу. Најважнија је одлука а потом бити део трке, јер по оној народној: битно је и учествовати! А циљ је *Agaīša*, место акције и ослобађања...

Marija Шкорнички

ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

ВАЗДУХ

— Игра речима је опаснија од лажи. Земљани док лажу свесни су свог греха, он им гори у грудима и кад тад се покају и нађу спас. Међутим, они који се играју речима су убеђени да тиме вежбају своје импулсе у глави и теже савршенству те вештине. Што боље обману другога то се сматрају вреднијим.

— Уживам у вежби импулса.

— Ти се цериш, а знаш да то није ни шах ни математика.

— Наравно, драга, ја се увек слажем са тобом. Само се луд Земљанин хвали својом обманом након игре речи, док се свако од њих буса у груди када постигне успех у шаху или математици. Чак и они схватају разлику. Мила, ја се увек слажем са тобом.

— Љубави, ти се често ругаш мени уз моју помоћ. Они се никада не покају због те опасне игре. То су врло бистри људи који не распознају мало сeme зла и оставе га да их обузме.

Гас жуте боје округлог облика је почeo да се издужујe и скupљa од uzrujanosti, dok se светло плави oblačiћ protegnuo po ширини i mazno privukaо. Na mestima dodira жутa јe добila boju lavande.

— Хмм – Две светлуцаве кугле су се потпуно спојиле и у своју околину давале лавандин одсјај.

— Зашто се толико потресаш драга?

— Желела бих да ти људи високе интелигенције достигну награду на Земљи. Обећаној ће значити њихова памет.

— До Обећане Земље се мора доћи самостално, то чак и они схватае већ пре половине свог теста.

— Они, они! — Жута се издвојила од Плаве и викнула: — Они, то смо ми, Дохрох!

— Ти знаш да ја не желим да одем на тест, Нехевах. Мени је лепо овде, немам амбиције да завршим у Обећаној.

Жута је попримила боју наранџе на крајевима.

— Мила, шта нам фали овде? — Светло плав Дохрох се лагано приближавао. Нехевах је од малена била жустроја, није желео да у њој пробуди ватру. — Овде имамо све, имамо нашу љубав, тамо се можда не бисмо ни нашли, шта ти још треба?

Нехевах је постала хладно жута.

— Деца, Дохрох! Само нам деца фале. — Кренула је даље од њега и застала. — А ја бих тебе нашла, препознала, спасла, са све нашом децом и њиховом децом и децом њихове деце! То знаш и сам!

* * *

— Јиихаа...

Жута и Маслинасто зелена су се утркивале на паралелним стазама које су светлеле испод њих. Трка се зове *Agaiša*.

Испред сваког учесника у трци, дуж стазе, се појављују усправни стубови нанизаних обруча различитих облика. Учесник пролази кроз један од облика по свом избору, при чему обруч на свакој тачки

додира поприми боју пролазника. Уколико је комплетан обруч обојен он је освојен од стране тог учесника и премешта се на Адапта таблу уз све остале обруче у бојама освајача. Уколико обруч није комплетно обојен пролазник губи трку. Облици одабра-них обруча морају да се уклопе један на други као слагалице, учесник који одабере неуклопиви облик губи трку иако је освојио обруч. Тркач узима идентични облик обруча при проласку кроз њега тако да се обруч обоји а учесник не. Уколико тркач себе обликује у већим димензијама од унутрашње ивице обруча, проласком његова боја се меша са бојом обруча и на тим местима учесник добија црну боју те губи трку.

Адапта се углавном трчи у пару, један против другог, али може имати и више учесника при чему се зна редослед ко добија следећи низ облика. Адапта табла је на низим нивоима заједничка а на вишим сваки учесник има своју таблу у својој боји коју може повремено допунити супарник. Облици за попуну су тродимензионални и све компликованији. Супарник уместо низа облика за своју таблу повремено добија стуб обруча у боји супарника одакле може да одабере обруч који ће проћи. Постоје разлике између ова два стуба. Са свог стуба учесник мора одабрати пролаз и може наћи облике који нису уклопиви за његову тренутну слагалицу. Његов циљ је да пронађе што лакши а уклопив облик и то такав да када се утка у Адапта таблу, не отвара простор за теже облике. Супарнички стуб се може заобићи, ту се нуде само облици уклопиви на супарничкој табли... Сви су тешки за пролаз, на пример осмокрака звезда, али такви да праве простор за теже и даље облике супарнику. Пролазник и у овом случају мора проћи правилно па је неопходно добро одмерити да

тежак облик који задаје другоме не избаци из игре њега самог. Уколико учесник прође обруч који је одабрао са понуђеног супарничког стуба, он тај обруч не осваја већ га задаје противнику као следећи његов обавезни пролаз за наставак игре.

Жута и маслинасто зелена су одабрали тежи ниво, где Адапта табла не путује поред стазе са њима већ се само у моменту проласка појави да би видели где се уклапа тренутно освојени облик. Они морају да памте свако своју слагалицу и према томе да одабирају облик кроз који ће проћи. Жута је управо прошла супарничку осмокраку звезду, није никде променила своју боју, а комплетна осмокрака је добила жуту боју на кратко, када ју је противник обожио у маслинасто зелену без добијања трунке црне. Осмокрака је прешла у припадајућу слагалицу па је маслинасто зелена добила изазов да попуни краке који су вирили из слагалице са облицима који ће се уклопити. Ускоро је и сама маслинасто зелена прошла кроз тешки задатак за жуту. Чинило се да су такмичари идентичних способности, да се брзо адаптирају у разне облике и да перфектно уклапају своје слагалице. Трка је дugo трајала а обое су пуштали гласове као да се само играју.

– Ехеј, Бохо, прођи ће нам сви векови. – Чуло се из жуте светлуџаве.

– Значи предајеш се да би стигла на тест, Нехева.
– Звучало је као да се маслинасто зелена смеје.

– Ма, има још доста до теста, али бих хтела и нешто друго да радим до тада. – Жута се завртела и као шраф прошла кроз спирални оквир.

– Као на пример? – Бохо је зазвиждао кроз хиљаду латица перфектно обликован.

– Охина и Ганах ме чекају, хајде предај се. – Узела је облик брода са хиљаду јарбала раширених једара.

– Вас три ћете обучавати клинце, жао ми је да те препустим тако досадном послу. – Пројурио је кроз дванаестоугаону звезду која је чекала да пожути.

– Прво ћемо мало ћаскати а онда идемо на часове. – Припремила је за маслинасто зелену тродимензионалне олимпијске кругове чија је унутрашњост била изрезбарена као површина узбурканог мора. Бохо није прошао тај облик правилно.

– Када си то савладала? – Маслинасто зелена кугла је очигледно била задовољна.

– Па знаш да ме најбољи тренира. – Скакутала је шеретски жута.

– Морам да се захвалим Дохроу, дао ми је нове изазове. – Бохо се кретао обликујући себе у делове олимпијских кругова. – Хоћеш ли се удати за њега?

Нехева је попримила боју тамно зелене.

– Он не жели кроз тест. – Рекла је тихо.

* * *

– Сехе, ти јеси пессимиста.

– Не бих рекао, Дохрох. Реалан сам. Свима је на Земљи јасно да седе на истој грани, али опет, гоничи јуре да постигну кратка благостања па заслепљују поглед у фатални крај тог пута. Сви комплет, чак и сиромашни кад постану богати, гомилају имања уништавајући места одакле се хране. Сви се надају да ће то неко да среди. „Неко ће тамо да ипак посади и прода, а ја ћу имати новац да купим.“ И сви знају да стиже тачка када ће све плодно бити неупотре-

бљиво и да никакав новац неће моћи то да врати. И сви ућуткавају те гласове у себи, гоне се на видљиву трку до веће гомиле, јер сви су тамо. А пут који се не види још постоји али бледи.

– Говориш као очајник. – Светло плава лопта је уздахнула, тамно љубичаста је наставила.

– Нисам очајник, мислим о могућим решењима. Када би спојили децу са улице и децу из најбогатијих кућа у једну школу са једнаким условима живота, добили би спас за будућност. Међутим, јаз између сналажљивог и успаваног се само продубљује.

– Ти мислиш да би заједничко образовање довело до добрих резултата?

– Да, то је моја идеја, и зато ћу отићи на Земљу.

– Испаде да сам ја пессимиста. – Насмеши се Дохрох. – Ја стварно не желим у тај хаос.

– Хаос који може да се среди.

– Не видим како може успавано биће из дома пуног свега да се покрене према било каквом раду.

– Не може ако је међу истима, али итекако може уколико је међу децом која су без ичега, која су у старту опстала у немогућим условима, сналажљива и способна за проналазак решења изненадних проблема брзином муње.

– Као у Адапти.

– Да, као у Адапти. Таква деца би покренула успаване, али само уколико се сви поставе у једнаке услове.

– Да је једино ривалство у знању.

– Да, само уколико сви имају доволно свега.

– И како мислиш то да урадиш?

– Па, формираћу другачији модел школовања. Половина успаваних и половина сналажљивих. Све трошкове би плаћали родитељи успаваних.

– Шта може да мотивише то плаћање?

– Свест да ће му се дете тргнути и мотивисати да креира.

* * *

Звук весеља и радости је испунио простор. Три округла облика гаса жуте, ружичасте и светло плаве боје су се вртела у круг заједно образујући вртлог. На додиру ружичасте са жутом искрила је наранџаста, док је са светло плавом бацала искре светло љубичасте, на трећем споју је варничила светло зелена. Вртлог је бацао искре тамно маслинасто зелене боје, док је у средини и око њега доминирала јака боја лаванде.

Охинах, Гахнах и Нехевах су пријатељице са дубоким међусобним разумевањем. Често се чинило да једна другој читају мисли. Предају младима три области које се преносе у исто време и другачије се не могу објаснити. Светло плава Гахнах предаје Логику, ружичаста Охинах објашњава Стремљења, док Нехевах преноси младима Баланс. Логика је област која се бави хладним чињеничним стањем како изазова тако и изазваника. Стремљења анализирају врелину осећања у моменту изазова, пре њега и након различитих реакција на изазов. Наравно, Баланс прави заједнички резултат у коме се не руши природно стање.

Јато разнобојних лоптица је давало одјек дечје граје, смеха и радости. Када су им ментори пришли настала је тишина. Нехевах се прва обратила:

— Одабрали смо једно од ваших пристиглих питања, оно гласи: Да ли ћемо маму и тату на Земљи препознати из ових простора? Одговориће вам мадам Гахнах.

— Родитељи на Земљи се у ретким случајевима познају са својом децом одавде, то исто важи и за браћу и сестре. Углавном се родитељи међусобно познају са ових простора, као и пријатељи. Наши родитељи, деца, браћа и сестре су углавном део теста, односно сам изазов. Они су уско повезани са нама емотивно, материјално и са додатим генима које сада немате а које вас материјализују и постављају у родбинске везе. Највероватније је да из ове области нашег простора неће бити ниједан ваш родитељ, дете, брат или сестра. На супрот томе, будите сигурни да је већи број ваших будућих пријатеља на Земљи управо овде са вама и најчешће је, мада ту нема никаквих правила, поред вас и ваша љубав са којом ћете имати децу на Земљи. Наставиће мадам Охинах.

— Родбинске везе које су вам управо представљене носе веома снажна осећања из комплетне палете осећања. Ту једино није присутна она љубав која има за резултат потомство. То осећање, као што сте учили, не спада у изазов. Дакле, комплет емоција које достижу своје разноврсне врхунце, представља изазове који увек имају акцију са једне стране. Показатељ нивоа до кога сте стигли у свом развоју на тесту је ваша реакција, која треба да буде таква да резултира обостраном миру. Гени које добијате носе са собом искуства генерација уназад, комплетно учење о претпостављеним реакцијама на изазове, која врло често умеју да збуне. Дешава се да вам ваша суштина изнутра говори да не одреагујете онако како вам читаво тело налаже. То су ситуације када

је у родбинској линији неко у ген уписао нешто супротно природним законима, а током свог теста није достигао ниво да то и обрише. То су тескобе које се мултипликују на потомство па тако свака нова линија преноси важан задатак препознавања и брисања неприродног. Наставиће мадам Нехевах.

— Задатак који вам је предочен је лакши уколико су одржане родбинске везе у широј линији, односно уколико потомци сваке нове линије, са истим програмом за брисање, снажно контактирају међусобно. Чест је случај да се међу њима нађе одважан да храбро представи неприродну реакцију у својој грозоти и то се чешће представи кроз осећања на низим лествама палете. У тим случајевима сви који су га чули имају јасан изазов да избришу запис супротан природним законима и тако олакшају тест свом потомству. Проблем је да се тај ниво достиже углавном када је потомство већ рођено. Имајте стално на уму да треба размењивати искуства али никада изгубити контакт са вашом суштином изнутра. Све што вам треба дато вам је, само треба чути свој глас.

* * *

— Неки пут ме сабласне људска завист и пакосни поступци. – Њихала се Нехевах.

— То су нижи типови. – Замишљено ће Бохо.

— Знам, али кроз векове никако не јењавају.

* * *

— Данас ћете добити суштинске смернице од својих ментора. Свака од нас има своју независну те-

му и представиће је самостално. Прво ћете чути мадам Охину. – Нехева је најавила своју пријатељицу младима који су пред завршетком обуке.

— Тек као родитељи или усвојитељи, долазите до зенита искуства на Земљи. У том периоду живота схватате своје родитеље и себе и долазите пред веома важну одлуку: Хоћете ли линијом мањег отпора наставити грешке својих родитеља и пустити своју децу кроз иста питања кроз која сте ви пролазили, или ћете извести корак напред, натерати себе да мењате реакције и акције у односу на оно на шта сте навикли и што би сте чинили без труда? – Охина је погледом прешла преко разреда и наставила.

— Уколико одаберете искорак, ваши родитељи ће се побунити те ће то бити додатни труд да успоставите баланс са њима. Као и у свим осталим усклађивањима, количина међусобног разумевања ће бити директно сразмерна висини напретка учесника. Грешке родитеља увек постоје као што ће постојати и ваше, међутим, веома је важно да се не понављају јер се онда тапка у месту и утврђују елементи тешки за измену. – Деловала је строго на тренутак и убрзо се осмехнула.

— Сада је на реду мадам Ганах. – Охина се благо наклонила и показала на светлоплави облачак.

— Као људска бића, првих двадесет година стичете неопходно знање за кретање међу људима, затим двадесет година испитујете могуће путање свог кретања. Од четрдесете до шездесете најинтензивније стварате на одабраном путу. Сва три периода су природни ток који је најлакше следити, веома текјак је наставак. Од шездесете до осамдесете мудри људи уче да се одмарaju, враћају суштинском стању,

живе у складном ритму кретања, исхране и тока мисли. Уколико то постигнете имаћете веома смислени остатак живота. – Ганах је задовољно жмирнула и наставила.

— Већина људи не поступи мудро. Испуњени снажним осећајем моћи из последњег периода не желе да напусте пут интензивног стварања, не задовољавају се лаганом надоградњом створеног. Желећи да покажу да су тек сада најмоћнији и најживотнији они улазе у ризике и напоре за које су били способни пре двадесет година и врло често наиђу на зидове или сопствене немогућности да испрате нове таласе или на одбијање околине да прихватајте старе формуле ходања кроз живот. А формуле се неминовно мењају, оне имају свој пут развоја кроз векове и мудраци уживају посматрајући а не пратећи промене у околини. – На Ганах се видело да ужива у предавању.

— Само као мудри посматрачи новина, испуњени љубављу према околини, људска бића су у могућности да након своје шездесете дуго дају подршку свом потомству. Посматрајући са стране схватају суштину и користе прилике да дају прави савет у правом моменту својим најдражима. Некад је тај савет у трептају ока, а понекад у дугим разговорима. Често заједно, материјално, направе неки предмет сијнији или крупнији, и то буде савет, јер често људи кроз заједнички физички рад комуницирају без речи. Тако нешто је способно да уради само мудро и стрпљиво људско биће које је проживело своје природне путање и које са миром може да посматра потпуно различите токове живота својих потомака. Такво потомство добија лекције које се ни са чим не могу надоместити и уколико заиста буде било почас-

твовано лекцијама мудрих, напредоваће немерљиво квалитетније од оних који нису имали ту част. – Ганах је узвишено уздахнула.

— Завршну тему има мадам Нехевах.

— У преласку из гасовитог стања до водених бића сусрећете људско биће које је на свом повратку и чути његово суштинско кајање. Нико није поштеђен жалости, сви буду свесни шта су могли боље, чак и најмудрији имају многобројне пропусте. Јудски век не може испратити свест и разлога за кајање је увек превише, међутим, ви ћете чути најболнију и суштинску истину онога кога сусретнете пред спуштање низ дугу. Добро се потрудите да схватите, углавном се на одласку сусрећете са веома сличним долазећим и углавном вам се у том моменту уствари усађује на шта треба обратити посебну пажњу. Тада који се подигао дугом има осећај да је све изгубљено јер је под инерцијом земаљских стремљења и природно је да вас тада јако узнемири посебно јер вам се приказују ваше особине од којих бежите. – Нехевах је сачекала тренутак пре него што је наставила.

— Кроз воду пролазите први тест. Сваки тест је оцена нивоа свести, мост испред кога ваше биће стоји. Сваки прелазак моста резултира вашим напретком у сва три правца, па је и следећи тест за вас тежи да бисте даље напредовали. Промена агрегатног стања је кратка и ту се заиста морате потрудити да запамтите поуке долазећих који су пред вама. Дуги су периоди бивствовања као водена, копнена и на крају летећа бића пре преласка на коначни изборни тест. Животни векови подучавају полако и стабилно, те се лекције заиста саме по себи усаде али јако зависе од ваших одлука.

* * *

— Дохрох изгледа није свестан да ће те изгубити, Нехевах.

— Нисам ни ја тога свесна, Гахнах.

— Вас двоје сте у тако дубокој љубави да нисте свесни разлика у вама, а веруј ми те разлике сви виде, зар не Охинах? – Светло плава се приближила ружичастој.

— Да. – Прошапутала је замишљена Охина. – Све док не дође до самог момента одлуке иде ли он на тест или не, ваш однос ће бити такав: волите се, заједно сте и та разлика вас више држи у акцији него што вам смета. Како време одмиче, бојим се да нећете желети да те разлике нестану.

— У моменту избора ћеш морати укључити своје умеће Баланса.

— У праву си Гахнах, то је дефинитивно задатак за мене. – Жута се скучила и уздахнула. – Коначни избор ће захтевати како максимум његове Адапте, тако и моја виртуозност у Балансу. – Охина је почела да се смеје. – Избор, како би све било лакше да стварно постоји та фамозна судбина око које се троше на Земљи. Људи се жале на судбину иако су свесни да је све одредило њихов избор и умеће.

— Да. – Рече Гахнах. – Што смо умешнији теже задатке добијамо и овде и тамо. На Земљи се тескоба углавном сматра злом судбином.

— И у том моменту знају да није у питању судбина него њихово умеће и знају тачно да су способни да изнесу тај терет и да ће тиме напредовати на свом путу. – Зајапурила се Охина, а Нехевах настави.

— И знају да је у питању само њихов избор хоће ли се потрудити или наћи назови утеху у избору који се нуди с оне стране.

— Хеј, хеј, девојке. — Прозујао је маслинасти Бохо. — Опет вртите ваше области у круг. — Сам је брзо направио зеленкасти круг око све три и стао крај Нехевах. — Вежбао сам. — Шеретски се насмејао, завртео око себе у вис изнад њих. Направио је тродимензионалне олимпијске кругове чија је унутрашњост била изрезбарена као површина узбурканог мора па се стуштио у облику стреле у центар између њих. — Хајде, хајде, када настављамо? Хоћу да те победим. — Смејао се гласно и није престајао док нису почеле и три другарице да грцају од смеха.

* * *

— Спуштам се као плави кит. — Рекао је Дохрох. Жута светлуџава се прелила наранџастом и за трен се вратила у своју боју.

— Мислила сам да ћемо бити пар делфина. — Рекла је тихо.

— Они су стално у гужви, ја то не могу, то знаш. Можемо бити пар китова.

— Тада нећу срести људе. — Нехевах је била тужна, полако је стизала до тамно зелене. Дуго су ћутали док се сама није довела до жуте боје.

— Волим те Дохрох, али ми смо тако различити.

— Нехевах, стварно не могу да замислим бити-сање без тебе, али нам све говори да бисмо били заједно неко би морао да буде оно што није. То није природно и само по себи резултира одласком на другу страну, а то не желимо.

— А ја предајем Баланс. — Рекла је снуждено. Опет су дуго ћутали.

— Јубави. — Наставила је. — Ти си без премца у Адапти, сигурна сам да би се прилично добро снашао и као делфин и као земљанин. Делујеш као да си лењ да се потрудиш, а у ствари само волиш мир без изазова.

— Па зар није то циљ? Мир.

— Јесте, слажем се, али постоји разлог зашто је дат тест за улазак у Обећану. Тест је пун изазова, што никако није мир. Видиш, до тог мира, правог мира, комплетног и испуњеног свим осталим сферама, пре свега миром са својом децом, долази се управо кроз низ изазова, баш као и Адапта. Добро знаш да ти се никад не постави изазов који не можеш да изнесеш.

— Управо тако и сада кад сам тако добар у Адапти, и верујем и сам да бих могао да изнесем снажне изазове, шта мислиш какав би ми био тест? — Забријутно ће Дохрох, а Нехевах је постала маслинасто зелена, усхићено се наслејала.

— Ти се бојиш! — Завртела се у вис као наранџасти вртлог око кога је светлела жута боја а вртећи се бацала је искре маслинасто зелене на све стране око себе. — Па ти се бојиш, не могу да верујем, не могу да верујем...

— Ја само хоћу мир. — Снуждио се Дохрох.

* * *

— Дохрох жели да види дубине Океана, да посети избегличка насеља скоро истребљених врста, он-

их који не смеју међу људе. – Нехевах је била неизмерно тужна.

— Али ти желиш да будеш делфин.

— Да, Бохо, да, ти и ја ћемо бити делфини. – Уздахнула је дубоко. – Ни он, ни ја нећемо бити у пару, он је самац истраживач, ја сам самац. Самац, ко зна шта? – Застала је. – Хм... – Насмешила се. – Ти и ја ћемо увек бити колеге, следити исти пут, изгарати за исте идеале. – Била је више сетна него радосна.

ПРЕЛАЗ ВАЗДУХ – ВОДА

Нехевах је у чуду гледала човека који клечи и цвили, скршио је руке и њихао се напред назад, је-чао је у дубоком болу.

— Сада знам... — Грдао је. — Тачно знам шта сам требао да радим. — Прекрстио је руке и обмотао их око трбуха, шакама је додиривао супротне стране бедара. — Тачно знам где сам погрешио. — Пружио је руке и главу у вис. — Молим, молим за још једну шансу, мооолииим. — Опет је цвилио. — Проћи ћу кроз воду, бићу шта год треба, молим за још једну шансу.

— Шта сте радили на Земљи? — Упитала је саосе-ћајно Нехевах, прилазећи његовим леђима као да ће их помиловати. Он се нагло тргао и устао. Руке је још увек држао скрушену, на лицу му је била забри-нутост и бол, у очима нада и молитва.

— Државник. — Почео је нервозно да хода лево десно. — Државник. — Брзо је погледао на обе стране као да се боји да неко не наиђе. — Знам како звучи, али ја сад тачно знам. — Нагао се над њу. — Стварно. — Тихо је у поверењу наставио. — То би била држава ка-ко треба. — Ухватио се прстима леве руке за браду. — Људи би били... — Сагао је главу и поново заплакао. — Ја стварно знам шта би када чинио. — Одвојио се од жуте лопте па поново жустро пришао. — И осећам да је то снажно у мени. — Нагао се опет и десним кажи-прстом запретио према њој. — Не би мој унутрашњи глас поколебало ништа. — Искривио је лице и опет

зајецао показујући рукама у груди. – Ово ништа не би поколебало! – Клекао је, дигао руке и главу у вис па назад на колена, ридао је и јецао. – Хоој, Престо зна како је снажан глас у мени, молим за још једну шансу, молијим.

— Пре воде шта сте радили? – Тихо је запитала... Није се дизао, усправио се на колена, руке је опустио поред, обесио главу.

— Предавао сам малима Баланс. – Рекао је мирно. Нехева се издужила у црвену боју и одмах спустила испод његове главе потпуно жута.

— Па јесте ли видели оданде Земљане? – Покушавала је да сакрије бес. – Јесте ли видели да је узатудно тако водити државу? – Неприродно је била смиренана. Из округле жуте лопте су искриле наранџасте и црвене трачице. – Па, јесте ли видели!!? – Викнула је и уплашила се свог гласа, склонила се у страну да мисли. Он се љуљао напред назад клечећи.

— Стварно верујем да могу да урадим добро. – Рекао је клонуле главе са шакама на коленима.

— Као ментор Баланса бисте требали јако добро да познајете како Логичне чињенице тако и Ватрена Стремљења близу власти. – Нехевах је била строжа но икад у животу, речи су јој струјале као бритке сабље. – Као ментор Баланса МОРАЛИ бисте закључити да се никако не смете вратити на власт са свим тим вашим знањем као што тврдите да имате. – Застала је врло близу, скоро га је додиривала – МОРАЛИ бисте закључити да би као баланс мајстор пропали на тој ветрометини. Ту нема ВАШЕГ развоја!!! – Опет се издужила у наранџасти стуб и вратила у нормално стање, стала је испред њега. – Какав сте ви ментор били уопште? – Као да је викнула, затим је дело-

вала преплашено. – Како су прошли ваши ученици?

– Вратила се даље од њега и ућутала, он се и даље њихао цвилећи.

* * *

— Свуда сам односио победе. – Насмејани човек се поверавао Дохроу. – Најбољи сам на стази тркачких аутомобила. – Приближио му се и усхићено хвалио – У свему што сам узео да урадим био сам најбољи и то тако лако. – Напунио је плућа кроз ноздреве, поносно је погледао у вис. – Мислио сам да је цео свет мој. Дохрох је смирено слушао.

— Све сам постигао. – Наставио је човек. – Све осим једног. – Ставио је десну песницу на чело. – И не знам да ли сам то силно желео или жудим за измаклим. – Устао је и нервозно шеткао, затим се нагло нагнуо над плаву светлећу лопту и загледао у унутрашњост. – Је л' ти хоћеш да ти причам?

— Видим да ћеш ми свеједно рећи. – Чуо се миран глас, плава се није ни макла.

— Али, да ли ти хоћеш да чујеш? – Нервозно је махао рукама са стране тела.

— Мени ништа не треба. Ни да чујем – ни да не чујем. – Апсолутна безличност је била у гласу Дохрова.

— Ти си скроз чудан! – Дрекнуо је на њега човек. – Кажем ти да сам све олако постигао. Свет ми је био на длану. Све сам освојио и добио, а једно изгубио, и тебе не занима шта је то! – Викао је на сав глас.

— Нисам рекао да ме не занима, рекао сам да ми је свеједно.

— Како бре, свеједно? – Зајаукао је. – Она је била моја љубав, моје све, све! – сео је укрштених ногу и спојене шаке са испреплетаним прстима ставио под браду. – Ми смо били једно пре теста, били смо једно.

– Ставио је дланове на очи.

Дохро се полако примакао тик испред очајника. Он је спустио шаке и погледао у чуду у плаву лопту. Дохрох је тек сада увидео дубоку тугу у очима испред њега.

— Како сте били једно? – Једва шапатом је прозборио Дохрох.

— Аха! – Скочио је на ноге и почeo да прети десним кажипростом. – Аха! – Ходао је победоносно око Дохра и стао окренувши му леђа. – Интересује те!

— Интересује ме. – Чуо се смирен глас.

— Е, сад нећу да ти кажем! – Окренуо се ка Дохроу.

— И ти мени кажеш да сам ја чудан. – Дохро се измакао даље, глас му је био једноличан.

Човек се лупио по челу.

— Шта ја радим!? – Вртео је главом – Шта ја радим!? Тако сам је и изгубио! Пун себе и ината да увек победим. – Поново је сео укрштених ногу са главом у шакама.

Прошло је неко време у тишини када је Дохрох пришао поред човека и ту остао још дуго.

— Шта је било? – Пристојно је упитао Дохрох.

— Били смо једно, у дубокој љубави, све смо се заједно договарали, о свему смо имали исто мишљење, у свему слагали и уклапали, заједно смо били пар плавих китова, били смо најбржи у Океану, све је било идеално. Заједно смо желели на тест, у мо-

менту избора, изабрали смо земљу у успону, богату, са лагодним животом и препознали се и венчали и добили децу.

— Децу? — Одушевљено је уздахнуо Дохрох.

— Да, дивну децу. — Ставио је опет главу у шаке. Опет је наступила тишина коју је прекинуо Дохрох.

— Па, шта се десило?

— Мој инат се десио, ето шта! Понео сам се осећајем моћи успевања без труда. — Погледао је у плаву лопту. — Разумеш? Све сам постизао, све сам могао, нисам помислио да она може да буде незадовољна, да може да оде.

— Не разумем зашто је отишла. — Чудио се Дохрох.

— Па нисам се трудио, разумеш? Како не разумеш? — Скочио је на ноге. — Како не разумеш? Трку сам добијао: само уђем у кола и одвозам. Филм ми је успео: само сам возио кола и они су снимали. Све сам добијао без труда!

— Значи, важно је трудити се. — Закључио је Дохрох.

— Ма не, бре. Шта ти је? — Подбочио се и гледао забринуто у плавог. — Успавао сам се. То што сам успевао на много поља без труда требало је да ми каже да се потрудим око битног. Разумеш? Мислио сам да и са њом треба само да, ето, постојим, али није тако.

— Него, како је? — Једноставно ће плави.

Подбочен човек се нагао над Дохроа и почeo да цупка десном ногом.

— Ти ме стварно забрињаваш. Знаш? — Прошетао се даље и вратио у истоветни став. — Требало је да учествујем у животу своје породице. Ја сам хтео све

по моме, односно нисам ни питао, нити се договарао. Само сам себе чуо и своје потребе. Нисам имао осећај да треба да чујем. Она је неке ствари другачије желела, ја то нисам чуо. Ми смо и овде исто мислили. Чини ми се да никад нисам имао потребу да се ускладим са нечим. Само сам, једноставно, био ја и мислио сам да је то довољно. – Ухватио се за чело прстима. – Било је довољно да будем ја – ја, на стази, бини, филму, и све је ишло лако, мислио сам да је тако и у животу.

— А није? – запитао је Дохрох.

— Па ти си стварно једно чудо! – Забринуто га је погледао. – Идеш ли ти на тест? – Махнуо му је упитно главом.

— Не знам, проћи ћу кроз воду, и остало, а за тест не знам. Она жељи.

— Аха! – Опет је подбочен претио прстом. – Знао сам! Знао сам! Имаш љубав овде! – Завртео се око себе и пружио руке ка плавој лопти сав озарен. – То је дивно искуство! Сигурно се срећете, такви се увек сретну, то сви знају, а осећања су... – Вртео се са песницама на устима, пуцао је од радости. – Видећеш, то је оно право! Деца ће вам бити посебна, паровима одавде су деца увек даровита. – Човек се снуждио, унео се плавој лопти као да му открива највећу тајну. – Пази да те нешто не обузме па да не видиш оно што ти је испред носа.

Ћутали су дugo, па је човек замишљено наставио:

— Пази добро! Само слушај своју дубоку суштину и скупи храброст да победиш наметнуту површину. То си већ учио али немој да заборавиш!! **ТО ЈЕ НАЈВАЖНИЈЕ!**

Вода

— Бохо, пази!

— Нехевах! Врти се око себе и гурај напред!

Два делфина су се борила са мрежом око себе. Изнад њих се оцртавао доњи део брода. Месец је сијајао у свом пуном кругу док је површина воде у таласима удараја преко палубе под бесним вртлогом ветра. Било је једнако тешко и делфинима и људима који су покушавали да их извуку. Продорни гласови делфина су пресецали снажно запљускивање воде. Често је зашкрипао кран који је дизао мрежу полако али сигурно. У моменту када су делфини били на видику са палубе су фијукнула два хица. Делфини су ускоро били омамљени.

Први зраци сунца су обасјали мирну воду уз обалу. Део океана ограђен за десетину делфина био је премали за бића жељна слободног пространства и велике брзине кретања у бескрај. Бохо и Нехевах су били најновији становници. Од осталих су чули да је поред њих ограђено десетина делфина који су на свом десном перају носила направу за омамљивање људи. Схватили су да ће ускоро и они научити коришћење тих справа и распознавање момента напада.

— Ово не може бити мој пут, Бохо! – Снуждено је понављала Нехевах.

— Знам, морамо пронаћи начин да се ослободимо.

— То нам је приоритет.

На молу који улази дубоко у водену област појавио се човек са рибом коју је нудио делфинима. Многи су пришли и у скоку дохватали готову храну. Нехевах је тужно заронила. За њом је кренуо Бохо, изронили су даље.

— Тако сам силно желела да упознам људе.

Бохо је ћутке пливао крај ње. Дошли су до ограде ка пучини.

— Има добрих људи, то знаш и сама.

— Знам, али њих нећемо срести овде.

* * *

Нехевах је изронила и узнемирено погледала ка обали.

— И ја сам осетио. — Приближио се Бохо. — Биће ураган ускоро.

— Како да их упозоримо?

— Не можеш их упозорити, Нехевах. Нити нас разумеју, нити их занима.

— Баш си се сневеселио. Зар ниси јуче приметио жену која је изучавала наш говор и опонашала наше гласове?

— И лупала бесмислене реченице.

— Што си такав? Не губи наду. Има много дивних људи и ми ћемо отићи одавде и упознати их.

Бохо је уронио и изронио даље. Нехевах је крепнула за њим.

— Данас си баш... Не знам те оваквог.

— Мислио сам и ја о томе. Знаш да нас све тест мења и то баш у онакве какви смо заиста. Питам се

већ дуго какав сам и шта се то променило? Тамо горе је све идеално и немамо ни сумње, ни жудње за немогућим. Уствари, немамо идеју о немогућем, ни да немогуће постоји, а камоли да га достигнемо. Све ми се чинило могућим. Сада ми срце зебе, желим оно што знам да није моје, не желим да отимам и страхујем да не покушам.

— Боко, о чему причаш?

— Обузeo ме је страх за који нисам знаo да постоji.

— Опиши ми, мораш знати све чињенице и права осећања да би правилно расудио.

— Па, рекао сам ти, искрено и најчиšтијe са свом љубављу тежим нечemu, а чињеница је да је то туђе и да не бих смео да прилазим томе... Али су ми осећања као овај ураган што стиже.

— Он ћe однети многe животe.

— Е, управо тако. Страхујem, да не кренем ка својој жудњи и не однесем многe животe. Толико је снажно то у мени да чак имам јак осећај да ћu успеши. То ме највише плаши. Желео бих да покушам да бих нахранио жудњу, а желео бих да не успем да бих отерао сумњу која ме тера да покушам.

— Нешто што би неко назвао надом ти називаш сумњом! Ти ниси одвојио своје жеље од сувих чињеница. Ти си направио ураган од њих. Ураган који их меша и брка шта је шта и ураган који носи твој живот, он уништава тебе... Жеља ти је надвладала разум чим сумњаш или желиш да покажеш себи да сумња није оправдана. Свестан си неуспеха а жеља те носи јер је јача! Призови се памети што пре!

— У праву си... Прекинуо ју је и отишао у најудаљенији део уз ограду.

* * *

Прошло је много времена док је Бохо стигао на-
зад до Нехеве.

— Извини, Нехевах, нисам желео да те оволико забринем. Стварно сам мало конфузан. У овом глупом простору ништа не радимо смислено и стварно се може полујети од тога. Сабрао сам се. Немој да бринеш, молим те. Хоћу са тобом да пробам да их упозорим на ураган. Хајде да урадимо нешто паметно.

— Таквог те знам, Бохо! Хвала Небесима!

— Јуху... !!!

Појурили су ка осталим делфинима и сви заједно су уз мол, одакле су добијали храну, почели да праве буку. Сви су се издигли и викали у глас: Стиже ураган! Иселите ове пределе!

Мол се напунио људима који су радили са делфинима. Сви су гледали у чуду. Многи су се смејали и радовали као да су добили циркуску представу. Жена која је изучавала гласове делфина није била присутна. Стигли су камермани и снимали догађај, и то је било све.

Делфини су после извесног времена заронили у воду, стали уз ограде ка пучини и чекали ураган. Мол се испразнио. Нехевах је гледала ка обали у очају.

Делфини нису пришли обали ни када је било време ручку. Радници су дошли са рибама за њих а делфини се нису ни макли од ограда.

Ураган је кренуо сутрадан. Са обале су стизале читаве куће кроз ваздух, аутомобили су летели... Делфини су заронили уз ограду и чекали да сама попусти, што се и догодило. Сви су кренули далеко ка пучини.

* * *

— Саха! Сахаа..!

Чуло се са обале усамљеног острва. Нехевах и Бохо су се погледали – како може бити делфин на острву? Полагано су се приближавали и видели человека на сплаву близу острва који је испуштао из себе гласове делфина и звао неког по имени Саха.

— Ко је Саха? – Нехевах је пришла човеку. Он се тргао и погледао у њу.

— Саха је делфин као и ти, и моја је пријатељица.

— Немогуће! – отело се Нехеви.

— Исто као што је немогуће да ја причам њен, тј твој језик – рекао је мирно.

Нехева је била одушевљена. Није могла да верује да постоји људско биће које може да се са њом споразуме. И сада, када је срела такву особу, остала је без текста. Желела је толико тога да прича а није знала шта. Као да је све заборавила, као да јој је мозак пра-зан.

— Добар вам дан, господине! – рекла је прво што јој је пало на памет и мислила је како је то глупо што је рекла. Човек ју је погледао у чуду.

— Нећу тебе, хоћу Саху! Она је моја пријатељица. Саха!!! – опет је викао.

— Хоћете ли да је ја потражим за вас? Овде сам са својим пријатељем Бохом, и он је делфин. Тамо је даље. Можемо вам потражити Саху уместо вас. Молим вас, немојте даље на томе. Какво је то пловило?

— Ово је сплав. Сам сам га направио да бих при чао са мојом пријатељицом, али ње нема већ два дана. Ја сам очајан без ње.

— Не очајавајте, стварно ћемо се Бохо и ја потрудити да вам помогнемо, само се вратите ближе обали. Није ова пловна направа добра за површину океана. Видела сам много људи које је океан однео и са јаких бродова. Молим вас, идите на обалу.

— Али, тамо сам сам, тамо никог нема.

— Да ли имате хране и воде довољно за вас?

— Тога има за сто мојих живота. Мени треба моја пријатељица, она ме је научила ваш језик. Она је мудра и толико тога зна о животу ван овог, ван свега што сам знао.

— Хм, она ми се већ допада, волела бих да је упознам. Али, хајде да вас вратимо ближе обали, јер ако настрадате, нећете је сигурно наћи још скоро.

— И то ми је рекла! Тако ми је дала наду за све што сам мислио да је бесмислено и безнадежно... Ви сте дивна бића, делфини... – Почеко је да весла ка обали. Нехевах га је гурала. Ускоро је пришао и Бохо и помогао јој је.

— Добар дан – рекао му је човек.

— Ја се зовем Ахида. Тако ме је назвала моја пријатељица Саха. Друго име за себе не желим да знам.

— Добар дан, ја сам Бохо, а моја пријатељица је Нехевах.

— Саха је перфектно биће! – човек је сео док су му делфини гурвали сплав ка обали.

— Разочарао сам се у људе и отиснуо на море. Јахта ми се разбила о таласе и она ме је однела до најближег острва. Она, Саха, зна горе ствари о људима него ја, али о људском роду прича са поштовањем и

дивљењем. Верије у њих и сигурна је да је мноштво добрих, чак више од ових залуталих како их она зове.

— Рекао сам јој, не могу да схватим да данашњи људи сумњају у све што су биле генерације пре нас, одакле им право... Она је рекла да зна да су људи данас убеђени да знају све, али удаљили су се од средине одакле су добијали гласове истине. Они који нису у извornoј природи немају контакт између своје суштине и извора сазнања. Као такви, они су залутали и она их сажаљева, пати због њих дубље него што се патња може замислiti. Деца се рађају далеко од извора, како она зове нетакнуту природу и немају шансу да се призову. Сензитивнија деца пате јер осећају да нешто треба да траже а не налазе извор који им душа тражи и то су замке и затвори како их она назива... Тако ми недостаје.. Ја је волим, волео бих да сам делфин и да могу да будем са њом. Тако као ви...

Бохо је погледао у Нехеву, она се насмешила.

— Не, погрешно сте схватили, Нехевах и ја смо више као близанци, најбољи пријатељи, нисмо пар...

— Ох, извините, али реткост је да делфини немају пара, тако ми је бар објаснила Саха.

— Да ли је она сама? – упитала је Нехевах.

— Да, сада, њен пар је погинуо. Они су спашавали бродоломнике читав свој живот. Имали су и пород и они су одрасли и формирали своја јата, док су Саха и Дохо настављали свој тест, како она каже... Она је јако дуго жива. Не могу да проценим старост, а ви не бројите године, само неке генерације. Она каже да је на пола пута...

— Како је она нестала? –узнemирено ће Бохо. Силно је пожелео да упозна Саху.

— Када сам јој изјавио љубав универзума, она се забринула и рекла је да је у близини добро очуван бродић потопљен на високој стени, како ви кажете, а ја бих рекао, плитко. Рекла је да може да га докура до острва и да га могу поправити и вратити се међу људе. Рекла је да постоји разлог за све па и за то што сам се тако разочарао, упознао њу и преживео... Рекла је да постоји мој пут и да осећа да сам спреман да се вратим и урадим нешто што ми моја суштина налаже. Да то већ сигурно знам само не чујем...

— Да ли знате у ком правцу је тај брод? – питала је Нехевах.

— Отишла је десно... ту, где сам и сам кренуо за њом. Бојим се да сам је изгубио – почeo је да плаче, глас му је постао човечји а плач детињи. Није више пуштао гласове делфина.

Приближили су се превише обали и Бохо је рекао:

— Одавде можете сами. Ја желим да пронађем Саху. Да ли и ти идеш Нехевах?

— Наравно, наравно – замишљено је одгурнула сплав ка пешчаној плажи. – Немојте бринути, дубоко верујем да ћемо је наћи и да ћете је видети опет. Молим вас немојте патити узалуд, такве ствари увек имају своју промисао.

* * *

Дуго су ћутке пливали у правцу који је показао Ахида. Свако је имао своје мисли и нико није имао потребу да их искаже гласно.

Нехевах је размишљала како постоје разлике веће од оне између ње и Дохроа. Дубоко ју је потресла

љубав человека која је била искрена и баш онаква каква треба да буде. Стрепела је да је Саха у ствари само побегла, али то није могла да споји са оним што је чула о њој. А опет, овај човек је такав да је немогуће да га не заволи једна таква ... као што је Саха... Осетеила је бол. Дубоко је осећала патњу делфина који вољи у немогућој вези... Онда се тргла схватајући да се увлачи у претпоставке и да креће да прави себи ураган у коме је био Бохо. Бохо... – помислила је – шта ли га је мучило? Како се и да ли се извучкао из вртлога који га је ухватио у оном ограниченом простору? Бићу треба простор. Умно је толико простран да у материји никад не може постићи ту ширину, и када стигне у физичке ограде, може заиста да залута...

Хм, насмешила се у себи, „залутали“... Та Саха је, свака част! Тако би желела да је видим и чујем... залутали... то је тачно особа која је у затвореном простору читав свој век...

Бохо је клизио по води, није урањао, баш као ни Нехевах... Мисли су му биле међу звезданим пољима. Имао је осећај да клизи по стази којом плутају долазећи и одлазећи, они који су нестрпљиви и они који су мудри, они који желе да се покажу и они који се кају што нису схватили пре... Желео је силно да нађе Саху и буде са њом. Био је сигуран да ће имати пород и да ће спашавати бродоломнике и да ће живети како му читаво биће говори да је то оно право што треба да му се деси... Жудња коју је осећао за Нехевах, коју није смео да призна, је нестала као пена на води. Погледао ју је и схватио да је био спутан и службен у оном базену. Схватио је да му је само његово биће говорило да греши, да та жудња није за њом, већ за неком врло сличној њој... Тачно је да суштина говори шта и како треба. Тако је и чуо да није његов

пут ни тај базен, ни пут којим Нехевах иде. Његов пут је баш ово што је Ахида причао о Сахи... Ахида? У којој мери је његова љубав суштинска? Колико је он значајан у животу изузетне Сахе? Он је исто перфектан за једног човека. Испуштати гласове делфина и говорити комплетно и са овим темама... Али, то га је научила сензитивна и у свему посебна Саха...

Ох, како расте жеља да се сртне са њом...

Летео је по води, већ је био далеко од Нехеве и заронио је. Као шраф се вртео ка дну, као некад у адапти на горе, сада је муњевито кренуо на доле и спазио бродић и делфина крај њега...

* * *

— Саха! Јеси ли ти Саха? – За његовим гласом га је једва стизала Нехевах. Делфин се одмакао од бродића и кренуо ка Боху и Нехевах.

— Одакле ми знате име?

— Ахида нам је испричао где си кренула. Ја сам Нехевах.

— Он је кренуо да те тражи, али смо га ми вратили на обалу и обећали да ћемо ти помоћи око бродића – приближио јој се Бохо.

— Он... Он није желео да ја допремим бродић – опрезно се одмакла Саха.

— Знамо, и то нам је рекао – узнемирено се Бохо окренуо око себе.

— Свеједно, дошли смо да ти помогнемо. Ахида је на сигурном. Рекли смо му да ћемо доћи са тобом и... да вас упознам, мој пријатељ се зове Бохо.

* * *

— Био сам лењ... Био сам лењ да се побринем за своју љубав. Венчао сам се млад. Она је била трудна. Сви моји другови су лутали како су хтели и где су хтели, једино сам ја морао да сав свој приход дам за стан, рачуне, храну... – почeo је да се исповеда Ахида пред Нехевом.

— До тада сам само знао да будем за рачунаром / интернет, игрице ... Екрани су ме привлачили као магнет... Саха, она је то лепо објаснила. Моја суштина је била спутана током читаве младости... Родитељи, који су заиста део теста... они су били толико различити од свега што сам ја заиста... Са друге стране, они су били неприкосновени одлучиоци свега, буквално свега... У таквом окружењу природно сам побегао у виртуелни свет и тамо исекао своје шансе за исправни наставак... Нисам био спреман за брак и децу, то тек сад увиђам. Кад мало боље размислим, са мојом жеђи за виртуелним, свестан да је била неутољива, не бих ја никад био спреман за заједницу. Срећан сам што ми је подарена љубав од жене препуне разумевања и што сам видео децу паметну и здраву, успешну и способну за све што ја нисам био... Наравно, децу је моја драга жена одгајала.

Ахида је почeo да цвili.

— Хајде, хајде Ахида – тешила га је Нехевах – имате шансу за још један живот. Ево, близу смо луке где је била жена која је изучавала гласове делфина. Ураган је урадио своје, али ћете се сигурно снаћи да је пронађете.

— Да, да! Хвала бескрајно. То су заиста коцкице које се уклапају.

— Коцкице? – Зачудила се Нехевах.

— Да, тако људи кажу када се различити догађаји повежу у једну целину. Наравно, зато сам и упознао Саху – сагнуо је главу и наставио причу...

— Наравно да она треба да буде са вашим пријатељем. Бохо, он је срећник! Сигурно ћу наћи жену о којој причате. Све се уклапа, Нехевах. Имате ли ви вашег пара?

— Да, ми смо одувек заједно, ми ћемо сигурно опет бити заједно... – сетно је рекла Нехевах.

* * *

Након много времена ...

* * *

— Дохрох, Дохрох! – Одјекивало је под звезданим сводом изнад мирног, тамног, океанског бескрака.

— Нехевах. – Дубоки глас се одазвао. Огроман плави кит се дизао.

— Тако ми недостајеш, Дохрох, људи нису ни близу оног што сам очекивала.

— Нехевах, – Забрундао је. – Тако сам желео да те нађем.

— Требало је да будем кит, требало је да те пратим.

— Хм. – Насмешио се. – Пратња није твоја особина. Не вољена, ово смо управо ми. – Застао је. – Баш различити.

— Али, ја те волим, желим да будем крај тебе.

— И ја тебе волим, обожавана, милион пута сам помислио како би било да сам делфин, али то не бих био ја. Уловили би ме за трен и појели.

— Мислим да не једу делфине. – Замишљено ре-че она.

— Немаш појма шта једу, немаш појма шта раде.

— Знам да трују воду.

— И угинуле рибе обрађују за нешто. – Наставио је Дохрох.

— Како си то могао да сазнаш?

— Био сам у далеким дубинама.

— Пронашао си избегличка насеља!! – Обрадова-ла се Нехевах – То си стварно желео.

— Да. – Промрмља. – Али нисам нашао шта сам хтео.

— Желео си да упознаш давна водена бића, оста-тке истребљених врста, оне који не смеју ни близу видљивих дубина.

— Да, желео сам више да истражим тако нешто, да видим обалу у дубоком океану, осетим мирис пре-чишћене атмосфере, сачувани мир.

— Па зар ниси то видео? – Снујдено ће она.

— Да видео сам, и дивно је заиста, као Свет пре овог Света, али...

— Али?

— Али упознао сам та бића суштински, схватио њихову патњу и осетио је као своју. Тада си ми јако недостајала, тада сам могао угинути од боли. – Зас-тао је. – Сазнао сам шта људи раде, нисам желео да сазнајем више. Побегао сам! Буквално сам побегао од те боли и сазнања. Ово се стварно не може проћи.

Делфин је заронио и изронио ћутке, кит је дugo урањао а потом изронио у огромном кругу око дел-фина, уздахнуо је дубоко.

— Да ли је то мој тест, Нехевах? Да прођем кроз патњу која није моја? Да се изборим са њом? Да наћем начин да живим са свом њеном истином? Да наћем решења да се исправи шта се да исправити? А са остатком да се помирим!!! – Очајно је викнуо. – Зар је то мој тест? Па ја сам увек све доводио до перфекције. Никад мање!!!

Делфин Нехева је зајаукала дубоко и дugo. Запливала је крај плавог кита и скоро шапнула:

— Одговор је у теби, као и ова питања. Знаш и сам. Питаш се баш зато што знаш. Питаш се баш зато што си сигуран да је тако, а волео би да није. Само тада се и питаш.

— Ее, моја баланс драга.

— Ее, мој адаптација.

Дugo је делфин Нехева израњала и урањала док се по њој и благим таласима пресијавала месечина. Дugo је планински кит кружио око ње док се нису раздвојили пред зору, свако ка своме циљу.

Милован Андрић: ИГРА, 2015

Подвиг сједињења свих сфера у љубавно-фантастичну причу

Мишљење о овој целокупној књизи је један подвиг, смелост и храброст, јер читава књига је сјајно сјединила садашњост, будућност и ушла у сферу крајњим ситницама да би дочарала и повезала далеку прошлост. Необична и врло интересантна и треба да се чита са пуно пажње, да би се схватила суштина која чини живот.

Ма где била и ко год да су ти људи, сви и свуде, имају код себе обележје свих облика карактера, добрих и лоших, чудних и неоформљених.

Не треба само заборавити да негде у дубини наших душа је заточена љубав, која на kraју свега је најважнија.

Кроз све редове књиге доминира један изванредан начин описа живљења, који је умећем талента, успео да каже – кроз шта се све треба проћи.

Наташа (писац) својом маштом као чипка везе догађаје, осећаје и неке своје преокупације. Каткад се може протумачити да је то једна врста алгоритме, али не увредљиве, него врло инспиративне и донекле танане. То је уствари пишчева душа. Ко се још дрзнуо да напише овакво нешто?

На један спорадичан начин меша се љубав, навике, зло и добро свих људи, свих живих бића, и склапа се прича о свим облицима живота, која може да изазове само дивљење.

Ту има и неразумевања и слоге, али се уклапа детаљима у осећај нераздвојености скоро сваког бића.

Оно што чини ову писмену радњу у овој књизи је необичан и интелигентан приступ замисли, и писању и догађајима и улепшава осећаје, да би се створила машта која се претвара у стварност и бива читљива.

Честитам! За мене је веома и интересантно ис- причана животна (општа) прича на специфичан начин. Машта и стварност је дело окићено лепотом и стварношћу. Љубав је нешто што везује до задње нити ткива свих редова. Јако ми се допада и начин и снага, која тера да свако покуша дочарати интересантност и филозофски приђе овом читању.

Станислава Недељковић Пузићаћа

ЕМОЦИЈЕ СУ ТЕ КОЈЕ ЧИНЕ НАШ ЖИВОТ СТВАРНИМ

Ово је једна прекрасна књига. То је била моја прва мисао када сам завршила читање књиге „Циљ је Адапта: научно фантастична љубавна прича”.

Наташа Михајловић нам је понудила једну свим необичну књигу препуну магије и емоција које наше животе чине стварним.

„Циљ је Адапта: научно фантастична љубавна прича” је савремена бајка која се ослања на теме из модерног времена. За разлику од традиционалних бајки где се појављују митска бића, у овој књизи се појављују животиње и фантастична бића.

„Циљ је Адапта: научно фантастична љубавна прича” није само модерна бајка, она је уједно и алегоријска прича јер све време постоји нешто што усмерава на више од онога што се чини на први поглед. Због тога долази до испреплитања алегорије и савремене бајке.

Написавши причу о бићима која се нису задовољавала просечним и ограничењима, него су хтела постићи нешто више, Наташа Михајловић је у књигу увела вечну тему људског живота и начина како појединач функционише у заједници.

У књизи није јасно одређено време и простор, али се може рећи да главни јунаци имају тенденцију да радњу сместе на Земљу у садашње време.

У књизи се преплићу различите технике приповедања као што су унутрашњи монолог, дијалог, описивање и приповедање.

Ауторка се усредсређује на најважније и у први план ставља само оно што је важно за развој приче, али њена способност да се отисне у мисли и осећања других бића на ивици је необјашњивости.

Док сам читала књигу сместила сам себе у центар и читала о свом бићу и својим потребама да откријем и успоставим везу са собом.

Срећа у животу није за свакога иста. Колотечина баналности одваја нас од наших правих бића и ми заборављамо какав фантастичан живот можемо да имамо. Како би се винули у висине и у небо, морамо увек тежити бољем животу јер само тако ћемо бити сретни.

Упорност са којом бића из књиге „Циљ је Адапта: научно фантастична љубавна прича” трагају за властитим животом, њихова чежња за савршенством и необичност њихових поступака сваки пут нас изнова освајају и задивљују, и подстичу у нама жељу за сопственим напредовањем. То је књига о свима онима који се боре да нам одговоре ко смо и одакле смо, које смрт не плаши јер на њу гледају као на прелазак на виши ниво свести, и који откривају у себи снагу да се стално усавршавају, постижу више и несебично своје знање преносе другима.

„Циљ је Адапта: научно фантастична љубавна прича” је књига која се држи на дохват руке и безброј пута ишчитава.

Милица Машићевић

Наташа Михајловић

Рођена 24. јануара 1969. године у породици Вукашиновић у Београду.

Након математичке гимназије Вељко Влаховић завршила Вишу електротехничку школу смер електроника.

Од 17. до 35. године преносила љубав према математици, физици и енглеском језику адолосцентима обукама које су углавном биле пријатељско ћаскање, рад на самопоуздању и вери у успех а наизглед успут приказ материје да „није тако страшна као што се прича“. И дан данас истражује нове, пријемчивије начине пласирања знања младима.

Од 32 године се бави истраживањем алтернативне медицине и органске пољопривреде као и њиховом заступљености у Србији.

Једногодишњу *IT Academy*, смер *web design* завршава 2007. године. На Универзитету „Сингидунум“ у Београду 2012. године дипломира на смеру Пројектовање и Програмирање.

Наставила је мастер студије на програму Савремене Информационе технологије, Интелигентни Пословни Системи. Тема рада обухвата област Вештачке интелигенције, Машино обучавање.

Њен идејни пројекат „Знање на дугме“, MMORPG, је ушао у други круг на првом *Open Challenge BlogOpen 2011.* године. Пројекат се може видети на интернет адреси: <http://www.slideshare.net/blogopen/projekat34>.

Мајка је сину Стефану и кћерки Катарини и са породицом живи у Београду.

Запослена у ЈП Електромрежа Србије, у почетку је радила на комерцијалним пословима а од 1. јануара 2010. године је у Сектору за ИТ инфраструктуру и сервисну поддршку.

Бави се писањем кратких прича, објављује у Колонади, на интернет сајтовима, а у припреми је књига СФ прича, као и позоришни комад.

Ово јој је прва књига.

Садржај

Увод	5
Предговор – <i>Марија Шкорнички: СТИЋИ ДО ЦИЉА...</i>	7

ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

Ваздух	13
Прелаз Ваздух–Вода	29
Вода	35

ПОГОВОРИ

<i>Станислава Недељковић Пузигаћа: ПОДВИГ СЛЕДИЊЕЊА СВИХ СФЕРА У ЉУБАВНО–ФАНТАСТИЧНУ ПРИЧУ</i>	51
--	----

<i>Милица Мајијевић: ЕМОЦИЈЕ СУ ТЕ КОЈЕ ЧИНЕ НАШ ЖИВОТ СТВАРНИМ</i>	53
---	----

<i>Белецика о љисцу</i>	55
-----------------------------------	----

Издавачи

Синдикат EMC

(Ресор за културу)

Књижевна омладина Ваљева

(извршни издавач)

За издавача

Милован Андрић

Иван Романовић

Оперативни уредник

Ača Vučić

Компјутерска припрема

, „Интелекта“, Ваљево

Штампа

, „Видиа штампа“, Ваљево

Тираж

500 примерака

Адреса:

Синдикат EMC

Кнеза Милоша 11

Београд, 11000

E-mail:

sindikat@ems.rs

www.sindikatems.org.rs

marija.skornicki@ems.rs

tihomir.jovanovic@eipb.rs

СИР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-32

821.163.41.09-32 Н. Михајловић

МИХАЈЛОВИЋ, Наташа, 1969—

Циљ је Адапта : научно фантастична љубавна прича /
Наташа Михајловић. - Ваљево : Књижевна омладина Ваљева ;
Београд : Синдикат ЕМС (Ресор за културу), 2016 (Ваљева :
Видиа штампа). - 59 стр. : ауторкина слика ; 21 см. - (Колонада
– алманах уметничког стваралаштва.

Едиција Исијавања ; књ. 1)

Тираж 500. - Стр. 7-9: Стићи до циља – / Марија Шкорнички. –
Стр. 51–52: Подвиг сједињења свих сфера у љубавно–фантасти-
чну причу / Станислава Недељковић Пузигаћа. – Стр. 53–54:
Емоције су те које чине наш живот стварним / Милица Мати-
јевић. – Наташа Михајловић: стр. 55–56.

ISBN 978-86-7531-083-9 (КОВ)

COBISS.SR-ID 225888012

ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

научно-фантастична љубавна прича

Наташа Михајловић

Наташа Михајловић • ЦИЉ ЈЕ АДАПТА

ISBN 978-86-7531-083-9

9 788675 310839

